

Arrest

nr. 210 789 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 juni 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“ Aan de Heer: [...]

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 05/06/2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten,

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengen-informatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3,5°;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd door Zwitserland 200000046297800001 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij een wettelijke samenwoning wil aangaan met A.K.. Betrokkene diende een wettelijke samenwoningdossier in met de Belgische onderdane A.K.. Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op een verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit het administratief dossier blijkt dat er geen ziektes of medische problemen zijn

Uit het administratief dossier blijkt dat er geen kinderen zijn

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2,

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem opgelegd werd door Zwitserland nr 200000046297800001. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verzoeker kent A.K. al zeer lang. Zodoende hebben ze dan ook samen de beslissing genomen om in België een wettelijke samenwoning aan te vragen.

Teneinde de nodige onderzoeken te kunnen uitvoeren in het kader van schijnwettelijke samenwoning, heeft het gemeentehuis van Zutendaal de registratie van de wettelijke samenwoning uitgesteld tot ten laatste 7 april 2018.

Evenwel werd aan verzoeker op 5 juni 2018 een bevel om het grondgebied betekend.

Deze beslissing is evenwel strijdig met artikel 8 van het EVRM, omwille van het feit dat verzoeker een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekend heeft met zijn partner, en ze momenteel beiden wachten op een beslissing in het kader van deze verklaring tot wettelijke samenwoning.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de bestreden beslissing als volgt: "Uit het administratief dossier blijkt dat hij een wettelijke samenwoning wil aangaan met A.K.. Betrokkene diende een wettelijke samenwoningdossier in met de Belgische onderdane A.K.. Bovendien geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op een verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Terwijl er een onderzoek plaatsvindt om na te gaan of er een relatie én samenwoning is tussen verzoeker en zijn partner, mevrouw A.K., wordt hem een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is evenwel verplicht om in België te verblijven om aan te tonen dat hij wel degelijk de bedoeling heeft om wettelijk samen te wonen met zijn partner, mevrouw A.K.

Dat verzoeker dan ook onmogelijk het grondgebied kan verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zelfs in de bestreden beslissing dat betrokkene een risico zou vormen op onderduiken. Dat dit uiteraard manifest niet overeenkomt met de werkelijkheid, omdat verzoeker een wettelijke samenwoning heeft aangevraagd met mevrouw A.K.. Verzoeker houdt zich altijd ter beschikking van de politieke diensten in het kader van het onderzoek tot wettelijke samenwoning.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht inuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Hierbij wordt gemotiveerd dat verzoeker enerzijds niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum en anderzijds in Zwitserland ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar, dat hem werd opgelegd door Zwitserland. Verzoeker toont niet aan dat voormelde motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van deze motieven aangezien hij ze bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven van de bestreden beslissing worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, noch dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze motieven, die de grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten uitmaken en waarvan één motief reeds voldoende schragend is, blijven derhalve overeind.

2.6. Verzoeker acht de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij een aanvraag tot wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan lopende heeft.

2.7. Vooreerst beschermt artikel 8 van het EVRM enkel een oprecht en “*genuine*” gezinsleven. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen het onderzoek dat loopt naar een schijnsamenwoning en ter terechtzitting ook geen actuele informatie daarover verstrekt. Verzoeker maakt verder geen concrete bewijsstukken over die aantonen dat de relatie met zijn vriendin een hecht en effectief gezinsleven betreft. Voor zover toch dient te worden aangenomen dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven leidt met zijn vriendin, wijst de Raad erop dat hij met zijn betoog niet aantoonde dat zijn belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoekers actuele belangen bestaan er in om bij zijn partner te blijven, dit terwijl hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet en er een onderzoek loopt naar een schijnsamenwoning .

2.8. Verder wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen verbod inhoudt om het grondgebied opnieuw te betreden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, staat het verzoeker vrij om in zijn herkomstland een visum aan te vragen, teneinde zijn verblijf alhier op duurzame wijze te regelen. Dit veronderstelt dan wel dat verzoekers verklaring van wettelijke samenwoning wordt geregistreerd. Hierbij kan worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker toont niet concreet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Verzoeker wijst weliswaar op het lopende onderzoek naar een schijnsamenwoning, doch toont niet aan waarom zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied hiervoor onontbeerlijk is. Hij poneert dat hij verplicht is om in België te verblijven om aan te tonen dat hij wel degelijk de bedoeling heeft om wettelijk samen te wonen met zijn partner, doch toont niet aan op grond waarvan deze verplichting zou gelden. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat het lopende onderzoek naar de schijnsamenwoning vereist dat hij op het Belgische grondgebied verblijft. Verzoeker kan zich in het kader van dit onderzoek eventueel laten vertegenwoordigen. Bovendien werd in de bestreden beslissing gewezen op de mogelijkheid om in het herkomstland een visum aan te vragen. Dit kan ook voor politieke of gerechtelijke doeleinden worden gevraagd. De loutere overtuiging van verzoeker dat hij “*onmogelijk het grondgebied kan verlaten*” volstaat niet. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissing ook niet verhindert dat verzoeker, indien zijn verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd wordt terwijl hij zich nog op het Belgisch grondgebied bevindt,

hier een vestigingsaanvraag indient op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om zo zijn aanspraken op de bescherming van artikel 8 van het EVRM op verblijfsrechtelijk vlak waar te maken.

2.9. Waar verzoeker nog stelt dat in de bestreden beslissing niet kon worden voorgehouden dat er een risico op onderduiken voorhanden is, *“omdat verzoeker een wettelijke samenwoning heeft aangevraagd met mevrouw A.K. Verzoeker houdt zich altijd ter beschikking van de politionele diensten in het kader van het onderzoek tot wettelijke samenwoning”*, kan dit betoog niet volstaan om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Het risico op onderduiken werd in casu onderbouwd op grond van het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een inreisverbod van drie jaar, afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten. Dit betreft een, overeenkomstig artikel 1, §2, 5° van de Vreemdelingenwet, voorzien objectief criterium voor een risico op onderduiken. Het louter poneren dat hij zich altijd ter beschikking van de politionele diensten houdt, kan niet volstaan om voormeld objectief criterium aan het wankelen te brengen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA